

Koen en Lot zitten aan tafel.
Ze zijn met een kleurplaat bezig.
Ze doen ontzettend hun best.
Na een poosje zijn ze klaar.
'Mooi!' zegt de moeder van Koen.
'Dat hebben jullie knap gedaan.
Wie weet win je wel een prijs.'
Koen lacht.
'Zou dát even leuk zijn!' zegt hij.
Mama pakt een envelop voor Koen.
En ook een envelop voor Lot.
'Hier zijn twee postzegels,' zegt mam.
'Dan zet ik het adres er wel op.
Straks moet ik naar het postkantoor.
Dan doe ik ze daar op de bus.'

Het is alweer een maand later.
Koen komt uit school.
Zijn moeder zwaait voor het raam.
Dan loopt ze naar de deur.
'Hoe was het op school?'
'Ik had geen zin in sommen.'

Mama lacht.

‘Ik heb iets,’ zegt ze.

‘Er kwam een grote kaart voor jou.

Je hebt een prijs gewonnen met je kleurplaat.’

‘Wát?’ roept Koen blij.

Snel leest hij de kaart.

Dan begint hij te schreeuwen.

‘Ik mag met de klas naar een speeltuin!

Met een bus.

Net een soort schoolreis.’

‘Leuk hè?’ zegt mama.

‘Nou!’

Maar dan staart Koen voor zich uit.

Arme Lot, denkt hij.

Vorige week viel ze van de trap.

Haar been zit nu in het gips.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt mama.

‘Je kijkt zo raar.’

Koen kijkt zijn moeder aan.

‘Ik vind het niet leuk,’ zegt hij dan.

Mama schrikt.

‘Net vond je het wél leuk!’ roept ze.

‘Hoe kan dat nou?’

Koen zucht.

‘De speeltuin vind ik wel leuk.

Maar ik vind het zo erg voor Lot.

Met een been in het gips kan ze niet mee.’

‘Nee,’ zegt mam.

‘Dat gaat natuurlijk niet.’